

e-Rojnost č. 316

Znojenské dění komentuje Jiří Cmunda Roupec

Vychází od září 2017

Návrh Rojnosti: Zákaz užívání jména města v názvech politických stran str. 2

Znojenské sběratelské burzování očima Rojnosti str. 2

Jak udělat z bezdomovců řádné občany? str. 3

Magazín: Letem chlebovým světem

10. 10. 2023

Jakub Malačka: Zastrahování místo vysvětlení?

Už několik týdnů je v popředí místní politiky kauza, kterou rozvířilo uskupení vedené Jiřím Kacetlem, týkající se postavení, platu, výběrového řízení... tiskového mluvčího ing. Pavla Kovaříka. Nyní k případu připojil svůj názor i exstarosta a nyní zastupitel ing. Jakub Malačka (Naše Znojmo). Text zveřejněný na jeho internetové stránce pro své čtenáře Rojnost přetiskuje.

Před několika dny zveřejnili kolegové z Pro Znojmo své pochybnosti ohledně výše platu Pavla Kovaříka, který je nyní první náhradník do zastupitelstva za Svobodné/Znojmány a zároveň tiskový mluvčí města Znojma.

Kolegům z Pro Znojma se po několikaměsíční práci a srovnávání nezdála např. výše příplatku za vedení, který má mít pan Kovařík vyšší než ostatní vedoucí pracovníci, kteří přitom vedou větší oddělení/odbory.

Místo toho, aby radnice podala seriózně statisticky podložené odpovědi, si najala právníka, který nyní jménem města v tiskové zprávě informuje o podání podnětu státnímu zastupitelství, zdali se kolegové z Pro Znojma nedopustili trestného činu.

Radnice si na opozici najala externího právníka

Trestní oznámení samozřejmě může (má) podat kdokoliv, kdo si myslím, že se stalo něco trestného. Rozhodně k tomu není ale potřeba právník a už vůbec ne externí, když městský úřad několik právníků zaměstnává.

Celé to na mě proto působí jako snaha zastrašit opozici, aby byla zticha.

Kolegové v sobě měli tolik slušnosti, že ani nezveřejnili samotnou výši platu pana Kovaříka. Pokud radnice tvrdí, že je vše v pořádku a pan Kovařík má standardní osobní příplatek, standardní příplatek za vedení atd., proč jej nezveřejní?

Problém to určitě nebude, neboť letos v lednu byl bez problémů ve Znojenských listech zveřejněn údajný průměrný plat a jméno jiného dřívějšího zaměstnance úřadu.

Když to tedy jde u jiných, proč by to nešlo u pana Kovaříka?

Rojnost dost dobře nechápe, proč se radnice brání zveřejnění platů svých funkcionářů – radních, zastupitelů, předsedů komisí a nakonec i tiskového mluvčího. Kdo chce, stejně se to nakonec dozví, ale pozor, je to také voda na mlýn závistivců a závist dokáže napáchat spoustu škod.

Článek pana Malačky mě přivedl ještě k jedné úvaze.

Zajímavá je taktika znevažování politického soupeře komolením jeho názvu. Pozoruji už nějakou dobu, že dr. Kacetl, lídr uskupení Pro Znojmo, připojuje k názvu uskupení Znojması jméno podporující strany Svobodní. Je to tak, ale v tom případě by bylo fér přiznat se, že k podporovatelům klubu Pro Znojmo patří členové STAN a sám dr. Kacetl je členem Moravského zemského hnutí. V předchozím svém vyjádření i exstarosta ing. Malačka formuloval pojmenování koaliční strany Svobodní/Znojması. Přitom jeho strana Naše Znojmo, zformovaná účelově pro minulé komunální volby, je vesměs sestavená, jako on sám, z přeběhlíků z ČSSD.

Návrh Rojnosti

Zákaz užívání jména města v názvech politických stran

Nakonec všechna uvedená uskupení postrádají relevantní politický směr. Jsou zformovaná k jedinému účelu, proniknout na radnici, a zneužívají k tomu jméno města Znojma. Přitom nezřídka svým politickým chováním mu dělají ostudu. Je načase, aby bylo zakázáno užívání názvu Znojmo v jakékoliv úpravě pro politické cíle. Co na to znojemská veřejnost?

Znojemské burzování Nakonec mnoho křiku pro nic

To, co v minulých týdnech rozvířilo hladinu místního dění a vyústilo až k vzájemné výměně nevráživých nót, bylo jako ta příslovečná bouře ve sklenici vody. O co šlo? Prostě dva místní politické subjekty – radniční koalice a její opoziční soupeř uskupení Pro Znojmo – měly stejný nápad, uspořádat sběratelskou burzu, nedomluvili se, a tak o předminulé sobotě se ve Znojmě konaly burzy dvě. Jedna, ta radniční a tradiční, zvala do mimořádně uvolněných sálů Domečku, druhá, organizovaná „proznoj máky“, do Centra Louka.

Jak se mezi „koníčkáře“ začne plést politika, je to špatně

Obešel jsem obě dvě akce, jednak z osobního zájmu, ke sběratelům mám vztah, před lety jsem pro ně redigoval a řídil vydávání sběratelského magazínu Interes, a pak i z interestu profesního, abych se přesvědčil, co z toho „kočkování“ nakonec vzešlo.

Burza (Setkání sběratelů a přátel Znojma) v Louce, organizovaná klubem Pro Znojmo, byla oproti jarní premiéře ve Znojemské besedě bohatší nabídkou sběratelských předmětů – vedle tradičních pohlednic byly nabízeny i odznaky, medaile, mince... V obležení byli protagonisté znojemského sběratelství – paní Miloslava Klimtová a Josef Vlasák, specializující se na historické snímky a pohlednice Znojma. Bylo obsazeno zhruba pětadvacet stolů a zřejmě se svou nabídkou přijeli i sběratelé mimoznojemští.

V Domečku sběratelé zabrali čtyři sálky. (Za dobu, co objekt obhospodařovala Česká spořitelna, se tam hodně změnilo. Našinec, co ta místa skoro důvěrně znal z dřívějšíka, tápal.) Burza, kterou na tradičním místě pořádala znojemská radnice, klub filatelistů a Antik Nostalgia, se více podobala onomu „blešímu trhu“. Kromě pár stolů, kde filatelisté nabízeli známky, numismatici mince a medaile, na dvou třech stolech byla nabídka odznaků, další stoly obsadili sběratelé modelů autíček a pak už to byly například mosazné kliky, formičky na vánoční pečivo, nožičky, cínoví vojáčky, pletené věci atd. Zkrátka čekal jsem víc. Mnoho to nemělo s kulturou společného, i když akci vzala pod svůj patronát paní místostarostka Beranová, odpovědná za kulturu. Za cenu vstupného 40 Kč, to rozhodně nestálo. Navíc vstupenky nebyly orazítkované některým z pořadatelů, a bylo by tedy záhodno vědět, do čí kasy tržba přijde.

Oba pořadatelé zajistili pro své hosty občerstvení. V Louce dokonce šenkoval sám šéf uskupení Pro Znojmo dr. Jiří Kacetl.

Uvidíme, jak se oba pořadatelé z této zkušenosti poučí, zda najdou cestu ke spolupřátelství, nebo si lépe pohlídají termíny a budou dál „soukromničit“.

Volal čtenář: Papaláši se koupou v krytém bazénu, plavecké závody budou venku!

Na Rojnost se obrátil čtenář s trpkou zkušeností, že s otevřením krytého bazénu v Louce přestalo fungovat sousední koupaliště. Z oddělení vnějších vztahů městského úřadu přišlo toto vysvětlení:

“V září bylo obtížné zajistit souběžný provoz plovárny a krytého bazénu. Příčina byla v nedostatku personálu, aby pokryl všechny potřebné součásti obou provozů. Dle zkušenosti, návštěvnost venkovního bazénu rapidně klesá z důvodu začátku školní výuky a konce dovolených. Náklady na provoz by byly naprosto neúměrné přínosům. V rámci venkovního bazénu navíc Správa nemovitostí města Znojma zapojuje pracovníky ze Sportovní haly Dvořákova, která je o prázdninách uzavřena a koncem srpna opětovně zahájila provoz. Velkou roli hraje také počasí, neboť se nedá dost dobře plánovat na více dnů dopředu.“

Dotaz čtenáře se rovněž týkal koupání v krytém bazénu, které podle tazatele využívají pouze městští „papaláši“, jejich rodiny a známí. V tomto směru se odpovědný pracovník městské správy domnívá, že si tazatel spletl zkušební provoz bazénu, kdy byl vstup umožněn vybrané skupině dospělých osob – dobrovolníků z řad zaměstnanců provozovatele. Stalo se tak na základě požadavku Krajské hygienické stanice. Po oficiálním otevření je bazén přístupný všem.

A proč, když má Znojmo luxusní bazén o osmi plaveckých drahách, se pořádá Velká cena města Znojma v plaveckých disciplínách ve venkovním bazénu? Je to prý na základě přání plavců z důvodu kapacity a tradice.

Jak udělat z bezdomovců řádné občany?

Problém bezdomovectví se vrací stále jako bumerang. Bojují s ním vlády, krajské i obecní úřady a rovněž organizace dobrovolníků. Současné vedení Znojma se rozhodlo po zkušenostech z minulých let, že patrně nemá smysl je měnit k obrazu člověka s uspořádanými rodinnými poměry a pokouší se jim vytvořit alespoň jakýsi „hodinový domov“, kam se mohou uchýlit pro základní hygienické úkony. Je to také zase jen experiment a čas ukáže, zda je to i cesta. O něco podobného se pokoušel před lety exstarosta Jan Grois. Rojnost tehdy (30. 4. 2019) psala:

Kam s bezdomovci?

Zákazníkům supermarketu Kaufland na Jarošově ulici se pravidelně naskýtá pohled na opilé bezdomovce. A není to patrně jen u „horního Kaufu“, ale na podobný obrázek lze narazit všude tam, kde je k dostání levný alkohol. Často takto „bezdřáci“ či notoričtí konzumenti „krabičáku“ před nádražím kazí návštěvníkům Znojma první dojem. V poslední době je podobná skupinka na očích turistům, nezřídka cizincům, na lavičkách pod věží Mikulášského kostela. S bezdomovectvím a s tím souvisejícími problémy se potýkají víceméně všechna města. Prozatím nebyl nalezen všeobecně použitelný lék na tento společenský neduh.

Starosta Jan Grois na základě stížností občanů slíbil situaci řešit. Podle Znojemského Deníku zadal sociálnímu odboru úkol najít vhodný objekt pro zřízení denního centra pro osoby bez domova. Nezdá se, že by právě tohle mohl být recept na stažení bezdomovců z očí veřejnosti. V prvé řadě tito lidé mnohdy nechtějí být jakkoliv svazováni. Pohybují se ve skupinách, často vzájemně znesvářených, a soustředit je na jedno místo, to by jen znásobilo jejich negativní projevy. Kde by takový objekt asi mohl být? Snad někde stranou města, možná na periferii a nejspíš pod permanentním dohledem pořádkové policie a terénních sociálních pracovníků. Vytvářet ghetta jakéhokoliv typu však není podle zkušeností i s jinými vydělenými skupinami řešením. Spíš naopak problémy kumulují.

Co tedy s tím? Logika velí – začít registrací lidí bez přístřeší, po jednotlivcích zjistit a prošetřit kořeny jejich problému, individuálně posoudit možnosti návratu do společnosti, dle výsledku šetření přidělit nouzové sociální bydlení, pracovní zařazení, závislým na alkoholu nařídít léčbu a nastavit systém průběžného dohledu... Ostatně Ministerstvo práce a sociálních věcí vypracovalo a v minulém roce vydalo Koncepci prevence a řešení problematiky bezdomovectví v ČR.

Letem chlebovým světem

Říká se, že všude je chleba o dvou kůrkách. Chce se tím vyjádřit, že všude je něco dobrého a něco špatného. Kdyby se to mělo brát doslova, tak by to snad platilo u nás a možná ještě v okolních zemích. Ačkoliv, kdysi zamlada se mi na horách z nouze podařilo upéct chleba o jedné kůrce, prostě nevykynul. Nedal se pak krájet, jen lámat o hranu stolu a jíst pouze po namočení v kávě.

Budeme-li parafrázovat jiné rčení – Co kraj, to nejen jiný mrav, můžeme dodat, že i chléb je jiný. Vydáme-li se západním směrem, v Německu jsou nejfrekventovanější tmavé žitné chleby, ať už je to jejich „pumpernickel“ nebo „roggenbrot“. Ostatně od starých Germánů se naučili péct chléb i naši slovanští předkové, kteří do té doby jídali výhradně obilné kaše.

Za Rýnem francouzsko-německé Alsasko stále ještě chlebové, ale za Vogézami se už rozkládá bagetová říše. Křupavé světlehnědé bagetové kůrčičce se těžko odolává, a tak je často vidět, jak Francouzi cestou z boulangerie neodolají, aby bagetu od špičky neukusovali. S Francouzi se dlouhé pečené tyčky dostaly do severní Afriky. Z baget a sardinek v oleji jsem vyžil i při cestě po Senegalu, Mali až do Burkiny Faso. Stejně chutnaly i na Reunionu či na Společenských ostrovech francouzské Polynésie. Doma mě ale nenapadlo si je kupovat a pokorně jsem se vrátil k českému chlebu.

Za kanálem La Manche na britských ostrovech vládnu tousty, mírně dozlatova opečené se sýrem nebo na sladko s džemem. Často si je doma nachystám k snídani.

V Americe má našinec, pokud není blázen do hamburgerů a smažených hranolků, s chlebem smůlu. Tamní spíše toustový chleba je bílý a poněkud nasládlý. Něco podobného, připomínající naši sendvičovou veču, bývá na stole v zemích bývalé Jugoslávie.

Na severu ve Skandinávii mi tamní chléb připomínal náš perník. V Arktidě na Špicberkách je v obchodě v Longyerbienu k dostání norský chléb. Při treku kolem jižní části hlavního ostrova jsme s parťákem plánovali, že zásoby doplníme v ruské uhelné těžební základně v Barenstsburgu, ale ouha, žádný obchod tam není, jen hornická stravovna. Naštěstí se jedna z kuchařek nechala podplatit dolary a prodala nám cihlu ruského chleba. Mimochodem ruský tmavý chléb se dá jíst i samotný. Chutná univerzálně v centrálním Rusku i na Sibiři. Dál na východ, na japonských ostrovech mají nadýchaný mírně nasládlý „pan“.

Ve zbytku světa, troufnu si říct, vládnu světlé chlebové placky. Mexické kukuřičné tortilly servírované s ostrými omáčkami nutí napoprvé až k slzám. V Peru, v Bolívii se pečou po starém způsobu v hliněných pecích ve tvaru iglů, v nichž se uhnětené těsto připlácne na vnitřní vyhřátou stěnu. Stejně se připravují i v arabském světě. Dokonce i luxusní restauranty mají někde takovou pec, asi už vytápěnou elektřinou, kde placky pečou permanentně. Servírují se totiž ke všemu.

Ještě živě si vybavím chuť „čapati“, což jsou výtečné mírně slané indické placky z nekynutého těsta, podobné bramborovým plackám, které naše babičky pekly na plotnách kamen.

Nikdy ale nezapomenu na chléb upečený na moři. Při plavbě v norských vodách s kapitánem Oldou Karáskem na jeho jachtě OK nám došel chléb a do nejbližšího přístavu to bylo daleko. V lodní zásobě byla mouka, a dokonce kvasnice, ale chyběla nádoba na pečení. Olda však odněkud vytáhl plechovou krabici, vysypal z ní šrouby, matky, podložky..., krabici vypláchl v mořské vodě, vymazal špekem, nalil do ní těsto a pekl je na plynovém vařiči. Výsledek připomínal chléb vzdáleně, ale v nouzi chutná vše.